

4. nedjelja došašća A

*Evo, djevica će začeti i roditi sina
i nadjenut će mu se ime Emanuel,
– S nama Bog. (Iz 7,14)*



Prvo čitanje

Izaija 7,10-14

U one dane: Gospodin opet progovori Ahazu i reče mu: "Zaišti od Gospodina, Boga svoga, znak za sebe iz dubine Podzemlja ili gore iz visina." Ali Ahaz odgovori: "Ne, neću iskati i neću iskušavati Gospodina."

Tada reče Izaija: "Čujte, dome Davidov: Zar vam je malo dodijavati ljudima pa i Bogu mom dodijavate! Zato, sam će vam Gospodin dati znak: Evo, djevica će začeti i roditi sina i nadjenut će mu ime Emanuel, S nama Bog!"

Drugo čitanje

Rimljanima 1,1-7

Pavao, sluga Krista Isusa, pozvan za apostola, odlučen za evanđelje Božje – koje Bog unaprijed obećavaše po svojim prorocima u Pismima svetim o Sinu svome, potomku Davidovu po tijelu, postavljenu Sinom Božjim, u snazi, po Duhu posvetitelju uskrsnućem od mrtvih, o Isusu Kristu, Gospodinu našem, po kome primismo milost i apostolstvo da na slavu imena njegova k poslušnosti vjere privodimo sve pogane među kojima ste i vi pozvanici Isusa Krista: svima u Rimu, miljenicima Božjim, pozvanicima, svetima. Milost vam i mir od Boga, Oca našega, i Gospodina Isusa Krista.

Rođenje Isusa Krista zbilo se ovako. Njegova majka Marija, zaručena s Josipom, prije nego se oni sastadoše, nađe se trudna po Duhu Svetom. A Josip, muž njezin, pravedan, ne htjede je izvrgnuti sramoti, nego naumi da je potajice napusti. Dok je on to snovao, gle, anđeo mu se Gospodnji ukaza u snu i reče: "Josipe, sine Davidov, ne boj se uzeti k sebi Mariju, ženu svoju. Što je u njoj začeto, doista je od Duha Svetoga. Rodit će sina, a ti ćeš mu nadjenuti ime Isus jer će on spasiti narod svoj od grijeha njegovih." Sve se to dogodilo da se ispuni što Gospodin reče po proroku: Evo, Djevica će začeti i roditi sina i nadjenut će mu se ime Emanuel – što znači: S nama Bog! Kad se Josip probudi oda sna, učini kako mu naredi anđeo Gospodnji: uze k sebi svoju ženu.

Za razmišljanje

Činjenica da su izvještaji o Isusovu djetinjstvu nastajali tek prilično kasno, ne smije nas navesti na to da im zbog toga pridajemo manje značenje. Njihov istiniti sadržaj potrebno je tumačiti mnogo više u svjetlu uskrsnih događaja.

Oni su, bez sumnje, kao posljednji uvršteni u dugačak niz izvještaja o Isusu iz Nazareta, onom Isusu, koji je po krvi rođen kao Davidov potomak, koji je po Duhu posvetitelju uskrsnućem od mrtvih postavljen Sinom Božjim. (Rim 1,3-4)

Kad Matej izvještava o anđelu, koji se Josipu ukazuje u snu, kako bi mu protumačio otajstvo Božjega utjelovljenja, nije mu nakana našu pažnju usmjeriti tek na psihičku i emocionalnu reakciju toga čovjeka. Evandelist ima za cilj odgovoriti na pitanje, tko je zapravo taj Mesija. Za njega je Isus, onaj koji "će svoj narod osloboditi od grijeha", posljednji izdanak Izraela i Josipa, preko kojega će biti uvršten u Davidovo rodoslovlje.

Na osnovu tog, za njega nerazumljivog otajstva, u kojem on naizgled nema nikakvu ulogu, Josip u prvi mah vjeruje kako bi bilo dobro Mariju pustiti u miru i sam se iz svega povući. U tom trenutku djeluje Bog. Ovo dijete, koje Marija nosi u svom krilu je bez sumnje od "Duha svetoga". No na Josipu je da postane njegov otac pred zakonom i da mu kao takav da i ime. Zahvaljujući njemu Davidova kuća može u tom sinu prihvatiti Emanuela – "Boga s nama" (Iz 7,14), i s njime priznati Božanski plan spasenja. Od početka svog Evandelja, od utjelovljenja do kraja, uznesenja, Matej razvija luk obećanja Božjega: On će biti s nama u sve dane do svršetka svijeta.

Obično je rođenje uvijek označeno kao radostan događaj. To isto reći o dolasku i rođenju ovoga djeteta ne bi bilo doraslo višeslojnim dimenzijama ovoga događaja. U ovome se izvještaju ne radi o obiteljskoj povijesti, kao kod tolikih ostalih, već o povijesti onoga Boga, koji je "Bog s nama", radi se o našoj ljudskoj povijesti spasenja.